

ОРЛИН КРУМОВ
ГОЛЯМОТО НОЩНО
ПЪЛЗЕНЕ

chitanka.info

В хралупата е тъмно. Подавам глава и поглеждам към върха на дървото. Там сигурно е светло, луната и звездите имат грижата за това...

Трябва да се изкатери на върха!

Стволът е дебел и хлъзгав след днешния дъжд, но се справям. Един клон, след него втори... Минавам покрай човек, вкопчил се за клона с единия си крак.

— Какво правите? — питам.

— Мисля — отговори той. — Мисля за дървото, за хората на него, за битието изобщо... Аз съм платен мислител.

— И какво измислихте?

— За сега нищо... Но тези дни смених гледната си точка — рече той и се закачи с другия си крак. — Така, според мен, върхът на дървото, небето и звездите ще отидат в нозете ми. Приятно е да знаеш, че не си пасивен наблюдател, а може да променяш околния свят според своите желания. Трябва да възпитаваме и младото поколение в този дух.

— А далече ли е до върха?

— Никой от нас не се е качвал горе, а никой от онези горе не е слизал долу... Така че, или е далече, или не е далече...

Продължих да пълзя. Наблизо мъж и жена се караха зад параван от листа. Изглежда бяха многодетно семейство, тъй като им бяха дали клон и половина, за да настанят децата си. В съседство до тях се провеждаше производствено събрание на Обединено стопанство „Миячи на листа“.

Неочаквано стеблото стана съвсем голо. Подхлъзнах се няколко пъти и повиках за помощ. Някакъв сънен човек се показва сред сухата шума:

— Какво искаш?

— Да отида на върха.

— Пропуск имаш ли?

— Какъв пропуск? — удивих се аз.

Онзи изръмжа сърдито и ме заплаши с писмо до кварталната организация. После се скри в плътната сянка от листа.

За щастие, намери се добър човек, който срещу всичките ми джобни пари ме поведе настрани по клона и ми помогна да се прехвърля на следващия.

Трябваше да пълзя внимателно. Хора с лъснали вратове и яки мишци прескачаха от клон на клон и тревожно се озъртаха. Когато някоя сова или бухал кацнеше на дървото, започваха да удрят с пръчки по сухата шума и да свиркат с уста, докато ги прогонят. Това бе много лоялно към ръководството на дървото, което се намираше в съседство и чиито членове спяха, наредени в полукръг около голяма, празна хралупа. От време на време някой се събуждаше и изливаше върху останалите поток от думи. Най-често говореха за ползата от листопада наесен и поуките от миналите градушки. Споменаваха за съревнование с другите дървета, които вече са ги изпреварили в развитието си, за града, в който бяха избягали най-способните им хора...

По-натам, бригада ученици подрязваше отдавна изсъхналите клони и с викове и песни присаждаше ябълкови фиданки. На дъб като нашия нямаше да приляга особено, затова щом се кача на върха ще забраня всичко това.

Катеря се бавно. В главата ми нахлуват мисли и идеи как да заживеем по-добре. С тези идеи ще извисим дъба високо, чак до луната... Само още два клона... Още един...

Най — после съм на върха!

От там стъпих направо на земята...

Чудна работа... Дървото било отсечено, но никой не бе забелязал това.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.